BESENYEI ISTVÁN

AKAI ITO
A VÉGZET VÖRÖS FONALA

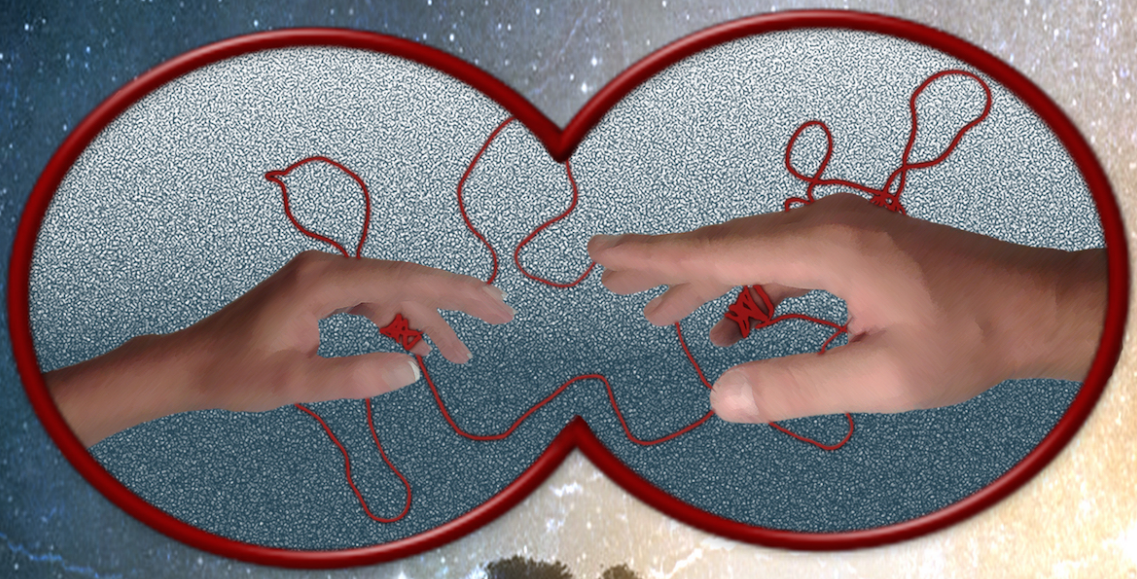

Publio

Akai Ito

A végzet vörös fonala

Besenyei István

2014

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

2014

PROLÓGUS

Azt mondják, a szenvedés erősíti a jellemet. De ha megkérdeznénk egy embert, aki óriási fájdalmakkal küzd, hogy melyiket választaná: erős jellemet vagy a kínjai megszűnését, akkor biztos, az utóbbit adná válaszul. Az emberek gyengék. Az emberek önzőek. Az emberek öngyűlölők.

A végtelen kozmosz tengerén három ilyen ember, három ilyen lény talált egymásra.

Egy múltat idéző, óriási metropolisz indusztriális stílusban emelt felhőkarcolói között feküdt egy kis parkocska, benne pedig egy hatalmas luxusban pompázó ház. Ezt nevezte otthonának a kormányzó, egyik a három közül. Érkezése előtt ezt a vidéket pusztán az éhínség, a szörnyű háborúk és a mindent elemésztő félelem uralta. Az ő eljövetele adta a reménysugarat az itt élőknek, hogy kitörhessenek pusztító végzetükből. Megalapította ezt a várost, és mindenkit tárt karokkal várt. Az idevándorlóknak megadott mindent, amire csak képes volt: ételt, otthont, megélhetést, technológiát, tudást, boldogságot. Ezért az emberek vezetőjükként tisztelték őt, sokan még istenükként is imádták. De ő mégsem volt elégedett. Üres hétköznapjai minden percét azzal töltötte, hogy fájdalmas múltján rágódott. A férfinak egy dolgon kívül mindene megvolt, ám ez az egy dolog uralta minden vágyát, minden gondolatát. Bosszú. Bosszú azon, aki felelős szenvedéséért. Bosszú a testvérén, aki a lehető legszörnyűbb dolgokra kényszeríttette őt. Kétségbeesetten vágyott arra, hogy bátyja is megtapasztalhassa azt a kínt, amiben neki volt része. Ám fogalma sem volt róla, hogyan érhetné ezt el. Ebben segített a trió másik két tagja.

Egy borzasztó helyen, ami úgy csúflott a világmindenség anyagán, mint egy elfertőződött nyílt seb a meggyötört testen, lakott a második ember. Ezen a kopár, sötét világon a beutaltak vezették az elmegyógyintézetet, teljes mértékben az elmeszaggató őrület uralkodott. És a legbetegebb elméjűnek járó trónon ült ennek a furcsa szövetségnek a második tagja: a királynő. Az itt élők rettenetes anyjukként tekintettek rá, mindenki félt tőle, mindenki a kegyét kereste. Az ő kívánsága annyi volt, hogy megoszthassa birodalmát azzal, aki ide juttatta őt. Aki miatt éveken át kínozták, aki miatt megtört az elméje. Mindennél jobban vágyott királya társaságára.

A harmadik ember London külvárosában lakott egy teljesen átlagos házban. Ez az idős férfi kereste meg a másik kettőt, ő ötlötte ki a tervet, amellyel mindannyiuk kívánsága beteljesülhet.

Három különböző ember, három meggyötört lény, akik soha nem találkoztak, és minden épeszű valószínűséget figyelembe véve soha nem is találkozhattak volna. Ám mégis összekötötte őket egyetlen férfi és az iránta érzett gyűlöletük. A szövetség megköttetett, a terv megszületett, és három pohár az égbe emelkedett.

Ám ez a történet nem róluk szól. Nem is a hármójukban közös, gonosz emberről. Hanem egy egészen rendkívüli lányról, aki teljesen véletlenül csöppent ebbe a viszályba.

AZ IDEGEN

Már lement a nap, mire Nora hazaért. Családja otthon várta őt. Két középiskolás húga, Sarah és Carol a nappaliban játszottak, míg anyja, Susan a konyhában készítette a vacsorát.

- Hol voltál megint ilyen sokáig, Nory? – kérdezte az anya.

- Daniellel sétáltunk – válaszolt a lány.

- Oh? Még mindig együttvagytok? – fordult felé középső húga, Sarah.

- Miért ne lennénk?

- Soha nem hozod fel őt ide.

- Miért kéne felhoznom? Annyira nem komoly a dolog – vágta rá Nora.

- Tomot mindig felhoztad – felelte Sarah, mire nővére dühös arcra váltott.

- Mondtam már, hogy még csak se említsd őt! – felelt fennhangon, és beviharzott a szobájába, ahol kipakolt táskájából, majd ledobta magát az ágyra. Pár perc múlva kopogást hallott az ajtaján.

- Nory, bejöhetek? – szűrődött át Sarah hangja.

- Be.

- Én csak… sajnálom, nem akartalak megbántani – mondta halkan a fiatalabb lány.

- Semmi baj, én reagáltam túl a dolgot – mosolygott Nora.

- Még mindig bánt a dolog. Ha akkor nem látom meg azzal a másik lánnyal… – kezdett bele Sarah.

- Akkor lehet, még mindig hazugságban élnék mellette – vágott közbe nővére.

- Nem hiszem, azóta már majdnem két év eltelt. Előbb-utóbb biztos kiderült volna nélkülem is a dolog.

- Már két év… – sóhajtott fel Nora. – Annál több ok arra, hogy elfelejtsük végre őt.

- De… félek, hogy miatta nem bízol már meg más férfiakban. Daniellel is olyan sehogy sem vagytok. Nem szereted őt.

- Jaj! – kiáltott fel a nővér, odaszaladt Sarah-hoz, és átölelte. – Még ha ez így is volna, te akkor sem tettél semmi rosszat. Nem a te hibád.

Egy darabig még némán álltak egymás karjaiban, miközben Nora végig húgát simogatta. Mindig is irigyelte szép hullámos szőkésbarna haját.

Miután Sarah végre lenyugodott, és elengedte nővérét, a vacsora már tálalva volt.

- Hogy megy az egyetem, Nory? Van elég időd, hogy rendesen felkészülj a vizsgákra? – kérdezte az étkezőasztalnál Susan, az anya.

- Persze – vágta rá a lány.

- Nem tudom, hogyan csinálod. Egyetem mellett modellkedsz, musical iskolába jársz, kickboxolni tanulsz, babysitterkedsz és még heti kétszer önkéntes vagy az állatmenhelyen. Nem beszélve arról, hogy pszichológia karra jársz, ami nekem rohadtul nehéznek tűnik, te meg hozod haza a színjeleseket. Pasid is van, és még gyönyörű is vagy – panaszkodott Carol, a legfiatalabbik.

- Nory, tudom, hogy amikor elhagytuk apátokat, elég sok minden a nyakadba szakadt, de azóta már nekem is több időm van, és eléldegélünk valahogy. Nem kell, hogy túlhajszold magad – folytatta az anya.

- Már megszoktam a pörgést, én így szeretem – vonta meg a vállát Nora.

- Milyen sok minden szakadt a vállára? Nekünk sem volt túl könnyű az az időszak – szólalt meg Sarah.

- Titeket szinte semmire nem lehetett rávenni. Nory takarított, sokszor ő főzött. Nem beszélve arról, hogy mindig vigyázott rátok – dorgálta az anya a középső lányt.

- Anyuci kedvence! – nevetett fel Carol, a szóban forgó nővére pedig csatlakozott hozzá.

- Nem kell aggódni értem, tényleg így érzem jól magam, de most már elég ebből. Meséljetek ti a napotokról! – váltott témát Nora.

A vacsora további része is ilyen vígan telt, egészen addig, amíg el nem pakoltak mindent az asztalról, és a legkisebb húgnak eszébe nem jutott valami.

- Oh, el is felejtettem. Nory, leveled jött! – kiáltott fel Carol.

- Kitől? – kérdezett vissza a lány.

- Valami Tribunustól. Jogi pácba kerültél?

- Tudtommal nem. Hol van?

- Az éjjeliszekrényen az előszobában – vágta rá Carol vigyorogva, és kíváncsian követte nővérét, amikor az elindult az ominózus levél felé. Mikor Nora kezébe vette a borítékot, rögtön látta, hogy ez nem egy szokványos levél. Vastag volt, sárga, keménypapírból, és a feladó nevénél arany betűkkel annyi állt, hogy „Az Élő Tribunus Magisztrátusa”. Hátoldalán egy középkori stílusú viaszpecsét volt, ami egy háromarcú fejet ábrázolt. Fordítgatta, nézegette; gondolta, túl szép ahhoz, hogy csak úgy helyben feltépje. Bement a konyhába, ahol anyja éppen mosogatott, kivett egy kést, aztán leült a nappaliban a kanapéra Sarah mellé. Legkisebbik húga követte, és helyet foglalt a másik oldalán. Nora óvatosan felfeszegette a pecsétet, kivette a levelet, majd elkezdte hangosan felolvasni a fényesen csillogó arany szavakat:

„Első Nora!

Az Élő Tribunusnak szüksége van a jelenlétére! Napokon belül felkeresi az emberünk. Kérjük, mindenben kövesse utasításait, és soha ne vegye le a nyakláncot!”

- Hát ez elég sejtelmes – mondta Carol. – De izginek hangzik. Milyen nyaklánc? – Nora benyúlt a borítékba, és kihúzott egy vastag aranyláncon lógó lilás, vöröses kristályt.

- Hú, de csicsa! – ámult Sarah. – Mit jelent az, hogy Első Nora?

- Honnan tudjam? – vágta rá a lány. Ő sem tudott többet náluk a levélben írtakról. Úgy gondolta, ahhoz, hogy valami átverés legyen, túlságosan igényes a boríték is és a levél is. Még háromszor átfutotta a pár sort, majd visszatette a papírt a borítékba, felmarkolta a nyaklánccal együtt, és elindult a szobája felé.

- Mit fogsz csinálni? – szólt utána Sarah. – Elmész ehhez a Tribunushoz?

- Nemigen van rá időm. És különben is elég gyanúsnak hangzik a dolog. Nem akarok semmi rosszba belekeveredni. Azért majd meghallgatom, hogy mit akar ez az emberük, de kötve hiszem, hogy „mindenben követni fogom az utasításait" – válaszolt Nora, mielőtt otthagyta húgait a nappaliban.

Szobájába érve ledobta cuccait, a levelet, és elment zuhanyozni. A meleg víz kezdte felfrissíteni fáradt elméjét. Végre volt ideje belegondolni történtekbe. *Tényleg, múltkor kickbox edzésen Mary mondta, hogy ő is modellkedik. Megkérdeztem tőle, nem tudna-e beprotezsálni az ő ügynökségéhez. Valószínűleg erről van szó* – töprengett magában a lány.

Később, mikor kijött szobájából, az egész család együtt ült nappaliban.

- Ki van zárva, hogy bárhova is elutazz, Nory – kezdett bele Susan. – Szükségem van rád itthon, és az iskolát sem hagyhatod csak úgy abba. Főleg valami vadidegennel nem engedlek el sehova.

- Anyu, nem vagyok már kislány. Tudok vigyázni magamra – mondta Nora. – És különben sincs szó semmiféle elutazásról. Azt hiszem, csak egy modellügynökségről van szó, és aki idejön valószínűleg csak egy tehetségkutató. Mondjuk elég érdekes, hogy házhoz jön. De megmagyarázza a nyakláncot is. Biztos az ő termékük vagy az egyik ügyfelüké, és így reklámoztatják.

- Tudod, mit gondolok a tested mutogatásáról…

- Anya ne legyél ennyire begyepesedett – vágott közbe Carol. – Ki kell használnia istenadta szépségét.

- A lényeg, hogy be nem fogom engedni a lakásba ezt az embert – jelentette ki Susan.

- Rendben van! Úgysem hiszem, hogy bármi is lenne ebből az egészből. Nem vagyok én annyira szép, hogy egy profi modellcégnél dolgozzak. És ugye időm sincs.

- Hát, Nory, nem is viszed sokra ilyen kevés önbizalommal – vigyorgott rá Sarah.

- Mindegy, ejtsük a témát. Már unom – mondta Nora, mire be is fejeződött a beszélgetés. A lány fáradtságára hivatkozva jó éjt kívánt, aztán bevonult a szobájába. Befeküdt az ágyába, bedugta fülhallgatóját, és elkezdett könyvet olvasni. Fél órán belül, mikor abbahagyta, az asztalára pillantott, ahol a kislámpa fénye mellett olybá tűnt, mintha a nyakék enyhén világított volna. Kezébe vette, és elkezdte fordítgatni. – Irtó ronda – suttogta, majd befordult, és elaludt zenehallgatás közben.

Másnap arra ébredt, hogy hason fekvés közben valami szúrja a mellkasát. Lenézett, és látta, hogy rajta van a nyaklánc. Nem emlékezett, hogy felvette volna, de nem is tulajdonított neki különösebb jelentőséget. Ledobta magáról, nyújtózott egy jót, majd mikor ránézett az órájára, látta, hogy volna még egy jó bő órája mielőtt el kellene kezdenie készülődni iskolába, de inkább úgy döntött, nem alszik vissza, felkelt.

A délelőtti órái megszokottan teltek. Végigült három előadást és egy szemináriumot. Ez utóbbi közös volt Daniellel, a párjával. Órák után együtt ebédeltek az egyetem étkezdéjében.

- Mi újság, Nory? Eléggé el vagy gondolkozva – érdeklődött a fiú.

- Semmi különös, csak kaptam tegnap egy levelet egy modellügynökségtől. Legalábbis szerintem onnan, elég ködösen volt megfogalmazva. Az biztos, hogy meg fog keresni egy emberük – válaszolt a lány.

- Na, az jó! Még a végén egy híres modell pasija leszek.

- Nem fogok elvállalni semmi állandó munkát. Így sincs sok időm, és otthon is szükség van rám.

- Te tudod, Nory, de a helyedben elgondolkodnék rajta. Komolyan hiszem, hogy esélyed van az ilyesfajta munkával kitörni, híresnek lenni.

- Aranyos vagy – mosolygott Nora. – Mennyi az idő? Lassan indulnom kéne kickboxra.

- Egy óra múlt nyolc perccel. Ha gondolod, ott lehetek, amikor jön ez a tehetségkutató vagy kicsoda.

- Az jó volna, de nem írták, pontosan mikor jön. Még az is lehet, hogy én sem leszek otthon, és elkerüljük egymást. Igazán megadhattak volna egy telefonszámot. Egyáltalán ki küld mostanában postai levelet? – panaszkodott Nora. – Majd most edzésen megkérdezem a modell lánytól, hogy mire számítsak. Na, indulok is, nem akarok megint késni.

- Rendben, kikísérlek a bejáratig. Nekem még van egy órám. – Így is lett, az ajtónál elbúcsúzkodtak, megpuszilták egymást, majd Nora elindult. – Ja, és tetszik az új nyakláncod, Nory! Szia! – kiáltott vissza Daniel.

Nora megtorpant, kikerekedett szemekkel lepillantott, és látta, hogy a vöröses kristály megint ott lóg a nyakában. Most biztos volt benne, hogy nem vette fel. Remegő kezekkel lassan leküzdötte nyakáról, mire egy éles, vékony hang hasított a tarkójába. Mintha közvetlenül a fejében egy egércsapdába szorult rágcsáló vívta volna haláltusáját. Pánikba esett, megszorította a kristályt, és egy nagy lendülettel eldobta magától a nyakláncot. Aztán elfutott.

Mikor beért az edzőterem öltözőjébe, még mindig erősen lihegett, de már kezdett megnyugodni. *Túlhajszolom magam. Tényleg visszább kéne vennem egy kicsit. A fáradtság miatt felejthettem el, hogy felvettem. Nincs más magyarázat* – győzködte magát gondolataiban Nora. Lepakolt az egyik szekrénynél, és szép nyugodtan átöltözött az edzésre. Épp elkészült, amikor megérkezett Mary.

- Szia, köszönöm szépen! – köszönt rá Nora.

- Hello, nagyon szívesen. De mit is? – kérdezte zavartan a lány.

- Hát, hogy szóltál az ügynöködnek, hogy én is modellkednék.

- Oh, igen, most nem keresnek új embereket, de majd mindenféleképpen szólok, ha változás történik. Bocsi.

- Várj, a cég, ahol vagy… Nem Élő Tribunusnak hívják? – kérdezte zavartan Nora.

- Micsoda? Honnan veszed ezt? Miért volna ilyen hülye neve? Kék Flamingó van kiírva a főbejáratra. Mondjuk én soha nem hallottam még, hogy ott a cégen belül valaki ki is mondta volna

ezt a nevet. Miért kérdezed? – magyarázott Mary.

- Elnézést, akkor félreértésről van szó.

Nora elfordult, és elszomorodott. Tudta, hogy nem sülhetett volna ki semmi ebből az egészből, de mégis csalódott, amiért nem adatott meg neki a lehetőség, hogy bizonyítson. *De akkor mégis kitől jött a levél és miről van szó?* – roskadt magába a lány, aztán elindult az edzőterem felé. Nem tudta kiverni gondolataiból a levelet, a nyakláncot meg azt a kétségbeejtő érzést, hogy valami nagy dolog van alakulóban. Mire végre összeszedte magát, és felkapta a fejét, vette észre, hogy az oktató ott áll előtte, és mérgesen dorgálja.

- Elnézést, nem figyeltem. Megismételné, tanár úr? – mentegetőzött Nora.

- Azt mondtam, edzéskor minden ékszert hagyjanak az öltözőben! Minden egyes alkalommal el kell valakinek ezt játszani? Miért nem lehet megérteni? – förmedt rá az oktató.

- Ékszer? Nincs rajtam éksz…

A nyaklánc! Ott volt a nyakában a nyaklánc, amit nem emlékezett, hogy felvett éjszaka, nem emlékezett, hogy felvett reggel. A nyaklánc, amit teljes erejéből eldobott az egyetem előtt. Ott lógott a nyakában a baljóslatú vörös kristály. A lábai elkezdtek remegni, hányingere támadt, és akarata ellenére elindultak a könnyei. Soha életében nem volt még ennyire megrémülve. *Mi ez? Kezdek megőrülni?* – cikáztak a kétségbeesett kérdések az elméjében. Arra eszmélt csak fel, hogy az oktató a vállánál fogva rángatja.

- Jól vagy? Jól vagy? – kérdezgette a férfi aggodalommal teli arckifejezéssel.

- Kicsit szédülök – nyögte halkan Nora. – Azt hiszem, a mai napi edzést kihagyom, ha lehetne.

- Persze, bocsánat, hogy rád förmedtem. Haza bírsz menni egyedül? Szóljak valakinek? Hívjak mentőt? – kérdezgette aggódva a tanár.

- Minden rendben lesz, csak egy kis friss levegőre van szükségem – azzal kiviharzott az öltözőbe, onnan a mosdóba kóválygott, és kiadta gyomra tartalmát. – Mi ez? Mi ez? Mi ez? – suttogta. – Megőrültem? – Megpróbálta levenni a nyakláncot, de nem bírta. A keze valamiért nem emelte magasabbra a nyakánál. Aztán az az elviselhetetlen visító hang újból belehasított fejébe. Nora ekkor már keservesen zokogott, miközben nyöszörgő segítségkérések közepette próbálta tépni, szaggatni a láncot, de sehogy sem járt sikerrel. Majd hirtelen a kristály elkezdett világítani. Nem úgy, mint előző este az asztali lámpa fényénél, hanem sokkal erőteljesebben, világosabban. Az egész mosdó vöröses-lilás fényben úszott, és ahogy a lány belenézett a kezében lévő tárgyból áradó fényességbe, rögtön valami megmagyarázhatatlan nyugodtság lett úrrá rajta. Mintha valaki megölelte volna, összeszorította volna kezeit, majd azt suttogta fülébe, hogy „Minden rendben lesz, semmi baj!” Nora mintha egy más emberré változott volna, teljes nyugalommal felkelt, átöltözött, és hazaindult.

Fél óra múlva a buszon úgy érezte, hogy egy álomból ébred, nem emlékezett sem a megállóba vezető útra, sem a járműre való felszállásra, de már nem volt benne félelem. Egyedül a kíváncsiság hajtotta, hogy kideríthesse, mit is jelent ez az egész nyaklánc dolog, kitől jött a levél. Tisztában volt vele, hogy önnön akaratán kívül valami vagy valaki nyugtatta meg az edzőterem mosdójában. Viszont azt nem tudta, hogy csak ott, abban a pillanatban volt valaki bábja, vagy egészen a buszútig, esetleg mióta megérintette a nyakláncot. És vajon kik lehetnek ezek az Élő Tribunus Magisztrátusa? Valami radikális vallási szekta? Titkos kormánykísérlet? Földönkívüliek? És hogyan csinálhatják? A nyakláncon keresztül valami jelet küldenek az agyába? Hipnózis? Veszélyben van? Lehet most is pont figyelik? Balra pillantott, majd hátra; próbálta fürkészni, hogy talál-e valami gyanúsat. Perceken

belül már a hideg kezdte rázni, és a paranoia érzése is egyre mélyült benne. Ám ettől vigyorra fordult a szája, hiszen tudta: ezek az ő érzései, most nincsen semmilyen befolyás alatt. A busz zötyögésétől érezte, hogy a nyaklánc ott leng a nyakában, de nem mert sem hozzáérni, sem rápillantani. A buszról leszállva rögtön megindult hazafelé, hogy meggyőződhessen családja biztonságáról.

Lépésről lépésre egyre gyorsabb tempót diktált, mire végre a bejárati ajtóhoz érve már szinte teljes erejéből rohant. Az ajtónyitó kódot remegő kezével csak negyedjére sikerült beütnie. Bent megnyomta a liftgombot, várt vagy öt másodpercet, aztán inkább a lépcsőt választotta. Mire felért a negyedikre, a lihegéstől alig kapott levegőt; a pániktól meg a kimerítő futástól teljesen le volt izzadva. Rámarkolt a kilincsre, de az ajtó zárva volt. Elkezdte keresni kulcsait, miközben másik kezével folyamatosan a bejáraton dörömbölt. Pár pillanat alatt sikerült is a kulcsát előkotornia, de mikor próbálta volna kinyitni a zárat, azok kiestek remegő kezeiből. Ekkorra szemei ismét könnybe lábadtak, nyelni sem bírt a gombóctól a torkában. *Halottak! Miattam elkapták őket, és halottak!* – rágta magát kétségbeesetten, miközben a kulcsot kotorta fel a földről. Majd mire végre bedugta a zárba, hirtelen kinyílt az ajtó. Az anyja állt előtte, minek láttán Nora rögtön a nyakába ugrott.

- Mi tartott ilyen sokáig? Minden rendben van? Nem történt semmi? Hol van Carol és Sarah? – kérdezte zokogva a lány.

- Mosogattam. A lányok a nappaliban vannak. Mi a baj? Mi történt, Nory? Nagyon rosszul nézel ki! Szakítottatok Daniellel? Legutóbb akkor láttalak sírni, amikor Tommal szétmentetek – mondta Susan.

- Beszélnem kell veletek. Valami nagyon furcsa és rossz történik velem. El kell tűnnünk, mielőtt megérkezik az ember ettől a magisztrátustól – kezdte magyarázni anyjának a lány, miközben berontott a lakásba. Ám a nappaliban elétárulkozó látvány teljes erőből gyomron vágta. Megtorpant, lassan elkezdett hátrálni. Látása beszűkült, a kimerültségtől már az eszméletvesztés határárán volt.

- Ne beszélj butaságokat, már itt van, és egy nagyon kedves úriember. Jól ki fogtok jönni, Nory! – suttogta hátulról fülébe Susan, majd visszaindult a konyhába mosogatni. És tényleg, ott ült a nappali kanapéján egy férfi. Jobb oldalán Carol, baloldalán Sarah, együtt tv-ztek. Nora újból elkezdett sírni, de egy hangot sem mert kiadni magából. *Elkapták a családomat, itt van a házban. Mit csináljak, mit csináljak? Őket is agymosták, máskülönben anyám nem engedte volna be őt a lakásba. Egy kés! Szereznem kell egy kést! Meg kell védenem a családom!* – pörögtek a pániktól fűtött gondolatok a lány elméjében, majd a falhoz simulva elkezdett araszolni a konyha felé. Tekintetét szorosan a férfi tarkójára szegezte, egy pillanatra sem vette le róla a szemét. A tv-ben egy valóságshow ment, és húgai folyamatosan kommentálták a műsort a férfinak, aki úgy tűnt, mintha csöndben eszegetne valamit. Mikor Nora pont mögötte volt vagy két méterrel, könyökével levert egy fényképet az asztalról. A zajra a két húga rögtön hátrakapta fejét.

- Nory, gyere, mutatkozz be, nagyon jó fej a srác! – kiáltott neki Carol. A férfi letette a tányért, felállt, majd megfordult. Magas volt, szinte óriásnak tűnt. A lány nem volt hozzászokva, hogy a lakásukban egy ilyen magas dolog mozogjon; kicsinek és törékenynek érezte magát. Hollófekete, rövid, kócos haja összevissza állt, de mégis a tökéletesség látszatát keltette Norában. Arca sápadt volt. Nem is sápadt, egyenesen fehér; színe a biológia órán kiállított műcsontvázra emlékeztette a rémült lányt. Folyamatosan pörgő elméjében átfutott a gondolat, hogy egy halott ember bőre sem nézhet ki különbül. A kontraszt a sötét haja és arca színe között egy félelmetes, szinte megfoghatóan természetellenes aurát kölcsönzött a férfinak. Szemei beesettek voltak, nagy fekete táskákkal, mintha hetek óta nem aludt volna; ugyanakkor a látványtól Nora gondolataiban az a kép is utat tört magának, hogy ez a rémisztő idegen minden éjszaka álomba sírja magát. Mindezek ellenére jóképű volt. Nem lehetett több, mint harminc éves. Elindult a lány felé, mire az összerezzent. Annyi futott át elméjében, hogy most már mindennek vége, nem bírta megvédeni családját, elrabolják őket,

kísérleteznek rajtuk, és ki tudja, mi lesz a sorsuk. Nora felkészült, hogy harc nélkül nem fogja feladni. Háta mögött matatva megmarkolt egy kis keretes képet, hogy majd azzal fejbe vágja a behatolót; így talán egy kis szerencsével el tud menekülni a családjával. Mikor a férfi végre odaért elé, mélyen szemébe nézett, majd kinyújtotta kezét. Nora újra összerezzent, mire a vendég mosolyogva megszólalt:

- A nevem James Furnace. Örvendek a szerencsének, aranyos családod van – mondta kellemesen lágy hangon. Nora a tekintetét folyamatosan a férfi szemei és kézfogásra nyújtott keze között váltogatta, majd a betolakodó így folytatta: – Nem nézel ki túl jól. Rosszul érzed magad?

- K-ki maga? Mit csinált a csa-családommal? Mit akar tőlünk? – nyögte ki végül félelemtől dadogva.

- Még egyszer: James Furnace vagyok, tegezhetsz nyugodtan. Biztosíthatlak, nem áll szándékomban senkit sem bántani, csak beszélgetni jöttem. Több mindent tudok mondani, miután megmutattad a levelet, amit a magisztrátus küldött neked.

Nora a húgaira pillantott, akik azóta visszaültek a kanapéra, és mit sem törődve a mögöttük történő eseményekkel, nézték tovább a műsort. Anyja szintén teljes mértékben a mosogatásra koncentrált.

- Mit csináltál velük? Válaszolj! – förmedt rá a férfira Nora.

- Hhh – sóhajtott James. – Édesanyád nem akart beengedni, muszáj voltam „javasolni" neki, hogy lehetne kedvesebb is. A húgaid meg túl sok kérdést tettek fel, elég idegesítő volt, ezért „mondtam" nekik, hogy inkább nézzünk tv-t. Ja, igen, anyukád pitéje nagyon finom – mosolygott a férfi.

- „Javasolni"? Valami hipnózis? – kérdezte Nora, mire a betolakodó visszahúzta kezét, és gondolkodón elkezdte a fejét vakargatni.

- Maradjunk annyiban, hogy valami olyasmi – felelte a férfi. – Az égegyadta világon semmi bajuk nem lesz, csak az én személyemhez való hozzáállásuk változott, de az is elmúlik idővel. Semmi feltűnőre nem fognak emlékezni. Megkaphatnám végre a levelet?

- Velem is ezt csináltad? Engem is hipnotizáltál?

- Nem, eszemben sincs. Ha együtt kell dolgoznunk, akkor legjobb, hogyha mentálisan a topon vagy. Meg hosszú távon nem bírnám fenntartani a szuggesztiót. Miért kérdezed? – érdeklődött James, de mire válaszolhatott volna a lány, már folytatta is. – Tényleg nem nézel ki túl jól… beteg vagy?

- A nyakl… – kezdett volna bele Nora, de a férfi közbevágott.

- A nyaklánc. Nem kellett volna még felvenned, amíg meg nem vizsgálom. Vedd le, légy szíves.

- N-Nem bírom – dadogott a lány, aztán James közelebb lépett hozzá, mire a lány megint összerezzent, és kiesett a kezéből a háta mögött tartott kép.

- Nyugi! Hidd már el, hogy nem akarok senkit sem bántani. Épp ellenkezőleg – nyugtatgatta Norát, majd egyik kezével megsimította arcát, letörölt egy könnycseppet, míg másik kezével megmarkolta a kristályt, és átemelte a lány fején.

- Hála istennek! – sóhajtott fel a lány. – Most nem sikított.

- Sikított? Hogy érted, hogy sikított? Meséld el, mi történt.

Nora egy pár másodpercig habozott, de tényleg nem tűnt rosszindulatúnak a férfi, ráadásul meg is szabadította a nyaklánctól. Kezdett megbízni benne, és emiatt rögtön tudta, hogy baj van. Adott egy nagy pofont Jamesnek, amitől egyből egy éles fájdalom hasított kezébe, mintha egy tömör acéldarabot képelt volna fel.

- Hagyd abba! Azt mondtad, nem próbálsz meg manipulálni! Hazug disznó! – kiabálta Nora, miközben fájlón a kezét szorította. A férfi feje a pofontól elfordult oldalra, aztán pár másodperc múlva James megindult a konyha felé. A lánynak hirtelen összeszorult a gyomra. Azt gondolta, hogy az anyjáért megy, bántani fogja, lehet még rosszabb. Épp indult volna utána, amikor látta, hogy James elmegy Susan mellett, és a hűtőhöz veszi az irányt. Kivett a fagyasztóból egy zacskó fagyasztott borsót, majd visszaindult a nappali felé.

- Elnézést kérek. Ígérem, nem fog többet előfordulni – kezdett bele vigyorogva és a tarkóját simogatva a férfi, majd mikor odaért Norához, átnyújtotta neki a borsót. – A kezedre. Biztos fájt – átadta a zacskót, majd folytatta. – Meglepően erős az elméd. Jó, nagyon jó. Szeretném, ha lenyugodnál, és elmondanál mindent, ami ma veled történt. Részletesen. Csak így segíthetek. Az igazság az, hogy én sem tudok túl sokat erről a kristályról. És fontos volna, ha megkapnám a leveled.

James, miután leült az ebédlő asztalhoz, tekintetével invitálta a lányt, hogy csatlakozzon hozzá. Nora kis hezitálás után ledobta végre kabátját, magához vette táskáját, leült a férfival szemben, aztán átnyújtotta neki a borítékot. A férfi elővett a zsebéből egy noteszt és egy tollat. Kibontotta a lány levelét, elolvasta, majd így szólt.

- Ah, mennyit panaszkodtam érte, hogy fogalmazzanak világosan a leveleikben – mondta bárgyú vigyorral. Megfordította a papírlapot, és a hátoldalán egy számnégyzetet kezdett el vizslatni.

- Az tegnap nem volt rajta – kiáltott Nora.

- Igen, ez nekem szól. Egy kód, aminek csak én tudom a kulcsát, a levél validitását hivatott szolgálni. De kérlek, amíg én ezzel foglalkozok, mesélj a napodról.

- Először is tudd, hogy nem bízok benned. Azt akarom, hogy minél előbb eltűnj az én és a családom életéből – kezdett bele a lány.

- Én is hasonlóképpen érzek – vágta rá komoly arccal James.

- H-Helyes. A levelet és a kristályt tegnap kaptam. Ma reggel a nyakláncban ébredtem, pedig az éjszaka nem vettem fel. Ledobtam magamról, aztán elindultam az egyetemre, ahol minden gond nélkül végigültem az óráimat, majd ebéd után vettem észre, hogy a nyaklánc megint a nyakamban van. Pánikba estem, levettem, eldobtam, és elfutottam. Ekkor hallottam először azt a vékony magas sikítást. Aztán beértem kickbox edzésre, átöltö…

- Pf. Kickbox? – vágott közbe lefitymálóan James. – Minek? A harcművészetek legalja, soha nem fogom megérteni, hogy lett ennyire népszerű.

- Most komolyan? Ez volt a legfurcsább számodra az egészben?

- Elnézést. Folytasd.

- Mint mondtam: beértem edzésre, átöltöztem, mire az oktató adta tudomásomra, hogy újra rajtam van a nyaklánc. Megrémültem, rosszul lettem, kimentem mosdóba, ott elkezdett világítani a kristály, és… megnyugtatott – magyarázta Nora. – A következő emlékem, hogy a buszon ülök, újra önmagam vagyok testben is és gondolatban is. Végül miután hazarohantam, téged találtalak itt.

- Rémisztő lehetett. Sajnálom – mondta James.

- Miért kérsz bocsánatot, sajnálkozol ilyen gyakran? Nagyon idegesítő – vágott közbe a lány.

- Úgy vettem észre, hogy a túlzott tisztelet, az alázatosság segít abban, hogy könnyebben elnyerjem mások bizalmát. És az igazság az, hogy most elég sokáig nem voltam emberek közelében. Kicsit elszoktam a szociális normáktól.

- Milyen sokáig?

- Ezt kérdezd meg máskor – mondta vigyorogva James. – A nyakláncot nem fogom visszaadni egy ideig. Elvinném egy ismerőshöz, ő talán meg tudja mondani, hogy mi is ez pontosan. Úgy tűnik, valamilyen szinten szentiens, ami komplikálja a dolgokat. A holnap jó neked? És ha kell, akkor megújítanánk az útleveled. Az Egyesült Államokban lesz dolgunk.

- Honnan veszed, hogy veled fogok menni?! Vidd innen azt a rohadt kristályt, és tűnj el az életünkből! – kiáltott fel a lány dühösen.

- Sajnos ez nem így működik. De nyugi, három nap az egész, maximum egy hét, és itthon vagy. Cserébe kapsz mondjuk… százezer dollár hogy hangzik?

- Százezer? – ámult Nora. – Kapnék százezer dollárt? Mégis mit kell csinálnom? Mennyire illegális ez az egész? Nem fogom árulni a testem!

- Szó sincs ilyesmiről. Társadalmi törvényeket nem tervezek megszegni, csak fizikaiakat – nevette el magát idétlenül James, majd folytatta. – A pénzt már ma átutalnám, ha megadnád a számlaszámod. Ja, és még valami – benyúlt a zsebébe, elővett egy méregdrága telefont, majd átnyújtotta a lánynak. – Benne van a számom, ezen foglak keresni. Nincs pin kód beállítva, de kérlek, ne kapcsold ki estére sem.

- Ez most komoly? Ez az enyém? – kérdezte megilletődve Nora. – De még mindig nem mondtad, hogy mit kéne nekem mindezért csinálnom.

- Igen, tiéd lehet örökbe, ha kell. A szereped még egyelőre nem túl tiszta számomra sem, de szerintem csak a jelenlétedre van szükség, a többit mi elintézzük. Mondom, szó sincs semmiféle illegális dologról. Sőt, valószínűleg a világ megmentéséről van szó (mint mindig) a te közreműködéseddel – mondta viccelődve a lánynak. – Egyszóval: hős leszel!

- Bocs, de nem győztél meg. Ég veled – állt fel Nora az asztaltól.

- Holnap bemutatom az ismerőst, aki majd meggyőz téged. Addig is add meg a számlaszámod, átutalom a pénzt, hogy lásd nem csak duma az egész – felelt James, aki ekkorra már befejezte a számolgatást, majd fogta, és kitépett egy oldalt a noteszéből, aztán átnyújtotta a tollával együtt a lánynak. Nora kis habozással ugyan, de leírta a számot, gondolván, azzal úgysem veszthet semmit.

- Útleveled érvényes? – kérdezte James.

- Nem.

- Akkor holnap reggel kilencre itt vagyok érted. Tízkor van időpontunk az okmányirodában.

- Már időpontot is kértél? Honnan tudtad, hogy le van járva? – lepődött meg Nora.

- Nem tudtam. A biztosra mentem. Mondtam, hogy én is minél előbb túl akarok esni ezen az

egészen. Nem szeretek másokkal dolgozni – válaszolt a férfi.

- Mégis mi a foglalkozásod?

- Jó kérdés. Mondjuk úgy, hogy én vagyok a mindenes. Ha kell, fejvadász vagyok, testőr, vagy problémákat, rendellenességeket oldok meg. Igazából mindent megcsinálok, amit meg kell.

- Aha, és mégis kinek dolgozol?

- Az egyensúlynak – mondta mosolyogva James, majd összepakolt, és felállt az asztaltól. – Ja, igen, a családod valami olyasmit mondott, hogy én egy modellügynökségtől vagyok tehetségkutató?

- Félreértés – vágta rá a lány.

- Szerintem maradjunk ennél a történetnél. Egyszerűbb, mintha el kéne nekik is magyaráznom mindent. És nem akarnék megint a fejükkel játszani.

- Rendben. És én mikor fogom megtudni, hogy mégis miről van szó? – kérdezte Nora frusztráltan.

- Indulásunk után egy nappal ígérem, elmondok mindent. Legalábbis a lényegesebb dolgokat, amik rád tartoznak. Hidd el, egyszerűbb lesz tapasztalni, mint a szavamnak hinni – felelt James, majd elindult az ajtó felé. – Akkor holnap kilencre itt vagyok, elmegyünk reggelizni, aztán elintézzük az útleveled, és elviszlek az ismerősömhöz.

- Egy szóval sem mondtam, hogy bárhova is elmegyek veled. Miből gondolod, hogy csak úgy beállítasz, és minden konkrét indok nélkül azt csinálom, amit csak kiejtesz a szádon? – förmedt rá Nora.

- Hát, mert benne volt a levélben! – vigyorgott a lányra James. – Meg amúgy is látom a kíváncsiságot a szemedben. Magyarázatot akarsz a ma történtekre. Én megadhatom. Sőt, ha velem tartasz olyan dolgokban lesz részed, amikben nagyon keveseknek. Nem fogod megbánni. Valószínűleg. Na, helló! – mondta a férfi, majd elindult a folyosón, de útközben hirtelen megtorpant. – Ja, majd elfelejtettem. Visszakaphatnám a tollamat?

A lány a kezére pillantott, és látta, hogy a súlyos fémtoll még mindig nála van. Kiment a folyosóra, átnyújtotta Jamesnek, mire az megint elköszönt, és otthagyta a lányt. Nora gondolataiba merülve még fél percig ott állt a folyosón, majd hirtelen eszébe jutott családja, rögtön visszarohant a lakásba.

- Anyu! Minden rendben van? Jól vagy? – kérdezte Nora kétségbeesve.

- Persze, mi bajom lenne? James már el is ment? Nagyon helyes fiatalember, nem panaszkodnék, ha ő lenne a vejem – mondta vigyorogva, miközben rákacsintott lányára.

- Anyaaaa! Szó sincs ilyesmiről. És nem is lesz.

- Akkor elvállalod a munkát? Bírsz nélkülözni egy hetet a suliban?

- Még nem tudom. Holnap megújíttatjuk az útlevelem, aztán elvisz egy ismerőséhez valamiért. Képzeld százezer dollárt ajánlott fel. Nem tudom, hogy megbízhatok-e benne.

- Annyira örülök, Nory! – ugrott lánya nyakába Susan. – Annyi pénzzel elkezdhetnéd végre a saját életed. Ne vedd rossz néven, kislányom, de már itt az ideje.

- Kösz… – játszotta a sértődöttet a lány, majd odaállt mellé, kivette kezéből a kést, és elkezdett

hagymát pucolni a vacsorához. *Tegnap még teljesen az ellenkezőjét mondta* – gondolta magában. – *Remélem, tényleg vissza fognak változni.*

Nora a nap hátralévő részében folyamatosan a családjával beszélgetett, hogy meggyőződhessen róla, tényleg önmaguk-e. A végén arra jutott, hogy egyedül abban különböznek megszokott énjeiktől, hogy mindegyiküknek túlságosan is szimpatikus volt James Furnace. Eléggé zavarta a dolog. Ám este tízkor, mikor végre bedőlt az ágyába, annyira ki volt merülve, hogy rögtön el is elaludt. Álmában a férfit látta vöröses-lilás színekben, mintha a kristályon keresztül figyelné őt. Látta, ahogy elfogyaszt két teljes üveg whiskeyt rengeteg dobozos sörrel kísérve. Látta, ahogy tv-t néz, majd azt, ahogy hirtelen kikapcsolja, és elkezd keservesen zokogni. Látta, ahogy elővesz egy pisztolyt, sokáig nézi, majd felcsavar rá egy hangtompítót, aztán beletesz egy töltényt. Azt is látta, ahogy lassan a homlokához emeli a fegyvert, becsukja szemeit, és végül fejbe lövi saját magát. Nora a dörrenésre ébredt. A rémülettől alig kapott levegőt, teljesen úgy érezte, mintha ez mind megtörtént volna. Lihegve gyorsan elővette a telefont, amit James adott neki. Elkezdte keresni benne a telefonszámát, aztán mielőtt rányomott volna a tárcsázásra, hirtelen megállt. Ránézett az órára, ami hajnali hármat mutatott. Biztos, hogy ez nem történt meg akármilyen valóságosnak is tűnt az álom. Elég felelősségteljesnek tűnt a férfi. *Biztosan most mélyen alszik, nem akarom zaklatni. Még félreértené* – merült gondolataiba Nora. – *Ha tényleg megtörtént, akkor az is elég rosszul nézne ki, ha halála után rögtön kapna tőlem egy hívást. A rendőrség biztos megkeresne. Elég bajom van enélkül is, el sem tudnám magyarázni nekik a tegnap történteket. Azt hinnék, őrült vagyok, és elvinnének a diliházba. Holnap reggel kilenckor úgyis ki fog derülni, hogy mi történt.* – Lekapcsolta a villanyt, visszafeküdt az ágyába. Megpróbált visszaaludni, ám ez csak kétórányi forgolódás és töprengés után sikerült neki.

Másnap reggel Nora nagyon fáradtan ébredt. Rég nem érezte magát ennyire kialvatlannak, legszívesebben visszaaludt volna még. Rápillantott az órájára, ami kicsivel többet mutatott, mint fél nyolc. Erre a lány felpattant, és meg is indult zuhanyozni. A tus alatt azon gondolkozott, milyen jó volna, ha az egész tegnapi napja csak egy álom lett volna, de tudta, hogy ennyire nem szerencsés. Mikor végzett, felöltözött, és kiment konyhába, ahol anyja sürgött-forgott.

- Jó reggelt, Nory! Milyen ritka alkalom, hogy ilyen későn kelsz. Mit kérsz reggelire? – kérdezte Susan.

- James azt mondta, hogy kilencre értem jön, és elvisz reggelizni – válaszolt a lány, miközben narancslevet töltött magának.

- Úh, az első hivatalos randitok!

- Nagyon vicces, anyu. Nem az esetem. Úgy néz ki, mint aki egy hónapja nem aludt. És túl manipulatív. Ha tudnád…

- Elég jó kedélyű vagy ma. Örülök. Tegnap nagyon feszült voltál, hányszor mondtam már, hogy nem kéne magad túlhajszolni – felelt Susan.

- Nem vagyok túlhajszolva – ripakodott anyjára Nora. – Útálok unatkozni, szeretem a pörgést.

- Rendben van, kislányom, én mindenhogy szeretlek téged, tudod jól. – A nő odahajolt lánya elé, és nagy puszit adott a homlokára, majd egyedül hagyta őt. Ezután a lány leült a nappaliban a kanapéra, és bekapcsolta a tv-t. *Remélem ez a nap nem lesz olyan, mint a tegnapi* – gondolta magában, aztán mélyen belemerült a reggeli rajzfilmekbe. Kislány kora óta szerette a meséket, a kalandfilmeket, az izgalmas történeteket. Egyedül ücsörgött egy darabig, majd húsz perc múlva kijöttek húgai is, akik ketten osztottak meg egy szobát, aztán leültek nővérük mellé.

- Mikor jön James? – kérdezte Sarah.

- Azt mondta kilencre ér ide – válaszolt Nora.

- Hú, akkor gyorsan összekapom magam – pattant fel a lány, majd vigyorogva folytatta. – Ha mégsem jönne össze veled, akkor majd ráhajtok én. – Nora szóra sem méltatta húga kijelentését. Carolra nézett, aki ott ült mellette szótlanul, összeszűkült, álmos szemekkel. Mindig nagyon nehezen bírt felkelni, amit arra fogott, hogy alacsony a vérnyomása. Nővére gyengéden átölelte egyik kezével, megpuszilta az arcát, és a vállára fektette fejét.

- Minden rendben lesz, nem hagyom, hogy bajotok essen. Mindig itt leszek nektek – mondta halkan Nora.

- Pedig lassan már kirepülhetnél a fészekből. Akkor végre megkaphatnám a szobádat – válaszolt félálomban Carol. Erre nővére felkapta fejét, belenézett húga szemébe, majd egyszerre elnevették magukat.

A maradék reggel hasonló jó kedélyben telt, aztán percre pontosan kilenc órakor megszólalt a telefon, amit James adott Norának. A csengőhang a „Mi lenne, ha Isten közülünk való lenne” volt. *Kicsit sem vagyunk beképzeltek* – gondolta a lány magában, majd felvette a telefont.

- Halló! Kész vagy? – hangzott a férfi mély hangja a telefonból.

- Kész. Hol vagy?

- Itt a ház előtt, ha lehetne, nem mennék fel. Az irataidat és az útleveled ne felejtsd otthon, másra nincs szükség.

- Rendben – válaszolt röviden a lány, miután le is tette a telefont.

- Megérkezett? Nem jön fel? – szaladt oda Sarah, mögötte követte az anyjuk.

- Nem. Na, mentem, még nem tudom, mikor érek haza. Remélem, nem fog megerőszakolni vagy eladni rabszolgának.

- Nagyon vicces, kislányom. Igazán kinőhetnél a férfiak iránti bizalmatlanságodból. Szimpatikus fiatalember ez a James – dorgálta Susan a lányát.

- Remélem, igazad van, anya – mondta Nora, majd egyenként megpuszilta minden családtagját, vette a kistáskáját, és elindult.

Lent a ház előtt ott volt James, egy tűzvörös régi Ford Mustangnak támaszkodva. Mikor meglátta a lányt, elmosolyodott, és kinyitotta neki az anyósülés ajtaját. Nora el is felejtette, hogy milyen magas a férfi.

- Jó reggelt, Nora!

- Jó reggelt! – köszönt vissza a lány, majd beült az autóba. Bent szétnézve feltűnt neki, hogy a kocsiban semmilyen személyes dolog, kabala vagy csecsebecse sincs, de nem tulajdonított neki különösebb jelentőséget.

- Tiéd az autó?

- Enyém.

- Hm. Jól kereshetsz.

- Nem panaszkodhatok – válaszolt James mosolyogva, aztán beindította a motort, ami hangosan, érdesen felbúgott. – Tudok egy jó kis helyet a környéken, ahol világbajnok rántottát készítenek úgy, ahogy a vendég kéri. Megfelel?

- Meg. Ugye tudod, hogy ez nem egy randi?

- Persze, hogy nem az. Nem kell attól tartanod, hogy rád mászok. Nyugi – válaszolt egyre szélesedő vigyorral a férfi, majd pár percnyi csend után zavartan folytatta. – Már nem úgy értettem, hogy nem tetszel. Mármint vonzó vagy, de csak bonyolítaná a dolgokat, ha közelebb kerülnénk. Ugye érted? – a lány meglepetten nézett a férfira, aki szemmel láthatólag zavarban érezte magát. *Ez aranyos volt* – gondolta, mire mosolyra fordult a szája.

- Itt volna az ideje, hogy elárulj többet erről az egészről – váltott témát Nora.

- Mindjárt ott vagyunk. Majd utána, ha kettesben leszünk. – Nora elég gyanúsnak tartotta ezt a mondatot, de nem kérdezett többet. Pár perc múlva a férfi leparkolta a kocsit. – Megérkeztünk – mondta, és kiszállt. A lány követte. Bementek egy régi épületbe, amire az volt kopottan festve, hogy „Nagyi Falatozója”.

- James Furnace! Ezer éve nem láttalak! Mi újság? – szaladt oda hozzá egy idősebb hölgy, aztán megölelte, megpuszilgatta.

- Szia, Nagyi. Nem voltam mostanában a városban – válaszolt a férfi.

- Azt hittem már találtál egy jobb éttermet.

- Ugyan már, nem létezik ennél jobb széles e világon. Hogy tetszik lenni, minden rendben?

- Jól vagyok, férjem uram nyafog állandóan a hátfájása miatt, már-már az őrületbe kerget vele – panaszkodott az asszony. – Na, de elég rólam. Látom, végre találtál egy aranyos kislányt magadnak. Kerüljetek beljebb! Mindjárt felveszem a rendeléseteket.

- Nem vagyunk együ… – Nora kezdett volna magyarázkodni, de az asszony megsimította hátát, és egy üres asztal felé tessékelte őket, aztán elindult a konyha felé. James leült, majd a lány is helyet foglalt vele szemben.

- Milyen népszerű vagy a nőknél – viccelődött a lány.

- Miért, mit hallottál? – kérdezett vissza James meglepetten.

- Semmit, csak az egész családom totál beléd zúgott és ez a Nagyi is elég jó véleménnyel van rólad – válaszolt Nora. – Őt is hipnotizáltad? Vagy mégis mit csinálsz te az emberekkel? Valami mentalista vagy?

- Telepata. És nem, a Nagyinak soha nem matattam az elméjében – mondta a férfi közömbösen.

- Ja, persze. Telepata. Mi más… – mormogott maga elé szarkasztikusan a lány, aztán kisvártatva az asszony hirtelen ott termett mellette.

- James, jöhet a szokásos? – kérdezte Nagyi.

- Igen, köszönöm.

- És neked kishölgy, mit hozhatok? – Nora még bele sem nézett az étlapba, zavartan felkapta, és elkezdte lapozgatni, mire a férfi odaszólt neki:

- Hagyd az étlapot. Csak mondd, hogy mit szeretnél! Nagyi megcsinálja olyan finomra, amilyet még sosem ettél. – A lány letette a papírt, majd egy pillanatra elgondolkozott, aztán így szólt:

- Akkor rántottát kérnék két tojásból hagyma nélkül, egy szelet pirítóssal és egy csésze tejeskávéval.

- Három perc és hozom – vágta rá az asszony. Átnyújtott egy újságot Jamesnek, aki azt megköszönte, majd a Nagyi a konyha felé vette az irányt.

- Gyakran jársz ide? – kérdezte Nora a férfitől.

- Egy pár hónapig majdnem minden reggelemet itt töltöttem. Finom a kaja, mindig van friss újság. Jó kis csendes hely, az ilyeneket szeretem.

A lány szétnézett, és tényleg csak ők ketten voltak az étteremben. Kezdte egyre jobban azt érezni, hogy mégsem lehet olyan túl rossz ez az ember. Pár perc múlva meg is kapták az ételüket.

- Jó étvágyat! Remélem ízleni fog – szólt az asszony.

- Köszönjük. – Nora belekóstolt a tojásba, majd kikerekedett szemekkel a férfira nézett.

- Ugye, hogy milyen finom? Nagyinak van egy titkos fűszerkeveréke – mondta nagy mosollyal James.

- Tényleg az! – vágta rá a lány, mielőtt folytatta az evést. A másik is belekezdett, közben végig az újságot búj̈ta. Egész reggeli alatt egy szót sem váltottak. Aztán mikor végeztek, a lány az órájára pillantott, ami majdnem fél tízet mutatott.

- Nem fogunk elkésni az okmányirodából?

- Indulhatunk, ha gondolod – válaszolt James. Összehajtotta újságot, felkapta a két tálcát, majd a pulthoz sétált, és fizetett. Még váltottak pár szót Nagyival, miközben Nora már a bejárati ajtónál állt. Látta, hogy az asszony ránéz, aztán valamit a férfi fülébe súg, és rákacsint. Miután elköszöntek, elhagyták az éttermet.

- Megjegyzem ezt a helyet – szólalt meg a lány a kocsiban.

- Helyes! – mondta a férfi.

Az autóút közben Nora nem bírta megállni, hogy ne nézze a mellette ülőt vezetés közben. Ma is, mint tegnap, nagyon sápadt volt. Sötét szemeiben aggodalmat és szomorúságot látott. Mintha hatalmas teher ülne vállain. Vajon mit élhetett meg, miket láthatott ez a furcsa idegen? A lány épp próbált volna hangot adni kérdéseinek, amelyekkel jobban megismerhetné Jamest, amikor a férfi hirtelen ránézett, és felvette a megszokott vigyorát.

- Mi az? Mit nézel? Van valami az arcomon? Kajamaradék?

- Nem, semmi, bocsi – mentegetőzött a lány, miután elkapta fejét. *Az a rohadt vigyor! Annyira idegesítő. Azt hiszi, nem tudom, hogy csak megjátssza?* – gondolta magában. Az út hátra levő része csöndben telt, majd mikor megérkeztek James leparkolt, kinyitotta a Nora előtt lévő kesztyűtartót, és egy könyvet vett ki belőle. A lány mikor belenézett a rekeszbe, óriásit dobbant a szíve. Nem volt

benne viztos, de úgy tűnt számára, mintha egy pisztoly markolatát pillantotta volna meg. Nem akarta magát jobban felzaklatni azzal, hogy rákérdezzen, így inkább megint magában tartotta aggodalmait. *Mondta, hogy fejvadászként is dolgozik, biztos arra kell neki a fegyver. Vagy csak paranoiás. De akkor is Angliában még a rendőröknél sem lehet pisztoly. Kötve hiszem, hogy legálisan tartja magánál* – töprengett, majd ő is kiszállt kocsiból, és együtt elindultak az okmányirodába.

Mikor beértek, még volt bő tíz percük az időpontjukig. Leültek egymás mellé, aztán James felnyitotta a könyvét, és teljesen belemerült. Nora az olvasmányra pillantva látta, hogy valami ázsiai nyelven van írva.

- Japán? – kérdezte a lány.

- Kínai. Sun Tzu - A Háború Művészete. Eredeti nyelven a legjobb – felelt James.

- Tudsz kínaiul?

- Kilenc nyelven tudok folyékonyan beszélni, írni és olvasni.

- Komolyan mondod? Te valami zseni vagy? – ámult a lány, ám nem volt benne biztos, hogy komolyan vegye-e.

- Zseninek nem mondanám magam, jó a lingvisztikai érzékem – válaszolt a férfi a bárgyú vigyorával.

- Aha. Amúgy nem tudom mennyibe fog kerülni az útlevél. Remélem, van nálam annyi.

- Állok minden kiadást. Mondtam, a pénz nem akadály.

- Nem akarok az adósod maradni. Majd levonod a fizetségemből.

- Ahogy óhajtod. Amúgy örülök, hogy végre elfogadtad a tényt, hogy ez az út meg fog történni – mondta James, majd visszafordult a könyvébe, mire a lány elméje elkezdett magas járaton pörögni. *Tényleg, mégis mikor döntöttem el biztosra, hogy vele tartok. Vajon én döntöttem így? Nem érzem, hogy manipulálna, és a nyaklánc sincs rajtam. Igaz, hogy ez a férfi felkeltette az érdeklődésem a túlzott titkolózásával és féligazságaival, de még mindig túlságosan gyanús ez az egész. Majd miután itt végeztünk, erőltetetem, hogy áruljon el többet* – gondolta. A maradék várakozást szótlanul töltötték. Nem is kellett sokáig várniuk, szinte percre pontosan behívták őket. Az ügyintézőnél minden gond nélkül lezajlott, egyedül James erősködött, hogy sürgős legyen az útlevél megújítása, annak ellenére, hogy az sokkal többe kerül. Mikor végeztek, el is hagyták az épületet. A parkolóban két gyanús emberre lett figyelmes Nora, akik a férfi kocsiját vizsgálgatták. Miután Jamesszel odamentek, az idősebb meg is szólította őket:

- Tiétek ez a frankó kocsi?

- Igen – felelt James.

- Tetszik nagyon. Mennyit ér egy ilyen?

- Nem tudom. Vagy harmincezer dollárt biztos – mondta James közömbösen, mire a másik férfi kést rántott.

- Add ide a kulcsot! Most! – kiáltott hangosan, minek hallatán Nora összerezzent.

- Nem fogom. Az enyém – válaszolt James még mindig természetellenes nyugodtsággal, és maga

mögé tolta a lányt.

- Én megpróbáltam szépen, de ha te így akarod, akkor legyen – vicsorgott a férfi, aztán előrelendült a késsel. Nora felsikított, és összeszorította szemeit. Ám mikor pár másodpercnyi teljes csönd után végre kinyitotta őket, látta, hogy James meg sem mozdult. A férfi széles vállai mögül kinézve előtűnt a rabló megdöbbent ábrázata. A lány letekintett, és megkönnyebbülten vette észre, hogy James a kezével megfogta a másik férfi csuklóját úgy, hogy a kés hegye körülbelül öt centire állt meg a kocsi tulajdonosának hasától. James ezután elvigyorodott, de ez nem az a bárgyú megjátszott mosoly volt. Ez őszintének és egy picit gonosznak is tűnt. A támadó karját egy szemvillanás alatt kifordította, majd alulról a másik keze tenyerével beleütött könyökébe, amitől az hatalmas reccsenéssel kifordult majdnem kilencven fokkal a rossz irányba. A következő hang egy csörrenés volt, amit a kés aszfaltra hullása adott. Viszont az az utánitól Norának be kellett fognia füleit. A rabló torkaszakadtából elkezdett üvölteni, miközben a karját fogva a földre rogyott. A másik férfi felkarolta, és szitkozódva elrohant vele. James mintha mi sem történt volna, felnyitotta a kocsit, és beszállt. A lány habozott egy kicsit, aztán ő is kinyitotta az ajtót, és beszólt a férfinak:

- Nem kéne kihívnunk a rendőrséget?

- Minek? Megkapta, amit érdemelt. Különben sincs időnk nekik magyarázkodni, meg papírokat kitöltögetni. Elviszlek most az ismerősömhöz. Utána majd egy kicsit nyitottabb leszel a dolgokra. Szállj be – mondta a férfi. Nora még szétnézett egyszer, de a két rablónak már színét se látta. Gondolkodón a földön heverő késre pillantott, majd beszállt.

Már majdnem kiértek Londonból, amikor Nora végre megszólalt.

- Egy vadállat vagy. Azért nem kellett volna eltörni a karját.

- Az a tapasztalatom, hogy az ilyen emberek csak minimum csonttörésből tanulnak – mondta flegmán a férfi.

- Minimum… – mormogta maga elé undorodva Nora. – Sokszor van dolgod ilyen emberekkel?

- Megesik, de azért nem mondhatnám, hogy keresem a bajt.

- Könnyen elbántál vele. Valami harcművész vagy?

- Hm. Erre a kérdésedre végre magabiztosan válaszolhatok igennel – mosolygott megint James.

- Milyen stílust tanultál? Mondtad, hogy a kickbox szerinted rossz – érdeklődött a lány.

- Szinte az összesben jártas vagyok. És még pár olyanban is, amelyek nem ismertek. – *Istenem, de beképzelt egy férfi. Remélem, nem várja el, hogy elhiggyem ezt is, meg azt is, hogy kilenc nyelven beszél* – gondolta Nora, és grimaszolva rápillantott sofőrjére. – *Mondjuk most, hogy így jobban megnézem igen vastag a karja, és bár eddig csak bő pulóverekben láttam, de elég vékonynak is tűnik.*

- Igaz, hogyha valaki nagyon ért a Muay Thai-hoz, vagyis a kickboxhoz, akkor egy nagyon erős ellenfél közelharcban, de ahhoz sokévnyi edzés kell és megfelelő testalkat – kezdett magyarázni James. – Ezért a nőknek sokkal megfelelőbb az Aikido, amely nem a harcos erejére támaszkodik, hanem az ellenfél és saját maga lendületére. Még a Karate is jobb, bár ott az ütések pontossága nagyon fontos.

- Oké, lehet, tényleg értesz hozzá. Szóval, a kilenc nyelven beszélésen és a legyőzhetetlen harcművészeteden kívül milyen szuperképességeid vannak még? – kérdezte szarkasztikusan a lány.

- Hm… – gondolkozott James. – Amit egyszer látok, olvasok arra mindig emlékszem. Sokat segít nyelvtanulásban és a harcban is.

- Erről már hallottam. Fotografikus memória.

- Sokan hívják így, bár tévesen. A helyes terminológiája az eidetikus memória.

- Ahogy akarod, legyen eidetikus akkor. Más egyébb? – gúnyolódott Nora.

- Titok. Minek lőjem le az összes meglepetést? – nézett széles vigyorral a lányra.

- Annyira hihetetlenül idegesítő ez a vigyorgásod. Meg ahogy beszélsz is.

- Neked meg a hitetlenkedésed, a bizalmatlanságod meg az ellenségeskedésed megy az agyamra – váltott hangnemet a férfi, amitől Nora meglepődött. Ez volt az első alkalom, hogy az erőltetett kedvességen kívül más érzelmet mutatott feléje James. Kicsit rémisztőnek találta, még mindig tisztán látta szemei előtt, hogy milyen könnyedén törte el a rabló karját. Nagyon nem akarná, hogy bedühödjön rá. A következő öt percben kínos csönd uralkodott a kocsiban, amit végül a férfi tört meg. – Bocsánat az előbbiért. Azért erőltetem a kedvességet, mert nem kezelem jól a konfliktusokat. Szeretném, ha jól kijönnénk ezalatt a pár nap alatt, amíg egymásra vagyunk utalva. Utána már úgysem fogunk soha többé találkozni.

- Igazad van, én is elnézést kérek – értett egyet Nora.

- Körülbelül egy órás az út. Mesélj valamit most te magadról. Egyetemre jársz, igaz? Mit tanulsz? – kezdte James.

- Már a harmadik éve pszichológia szakra járok. Ha minden jól megy, még egy év és végzek. Érdekelnek az emberek és a gondolataik.

- Nem rossz téma. Csak vigyázz, hogy ne vidd túlzásba. Jó dolog kiismerni az embereket, de sok szakmádbeli esik abba a hibába, hogy a hétköznapi életükben is rögtön első találkozásnál analizálják a másikat, véleményt alakítanak ki róluk magukban. Sok csalódáshoz vezethet. Fásulttá, antiszociálissá tehet.

- Épp ellenkezőleg. Sokszor okoztak már csalódást mások, de mégis úgy hiszem, hogy az ember alapvetően jóindulatú, kedves lény.

- Hú, de fiatal vagy még – vigyorgott ismét a férfi. *Megint kezdi* – gondolta mérgesen Nora.

- Nem hiszem, hogy sokkal fiatalabb vagyok nálad. Hány éves vagy? – kérdezett vissza a lány, mire James komoly pofát vágott. Úgy tűnt, mintha nem volna biztos benne, gondolkoznia kellene a válaszon.

- Titok – nyögte ki végül. – Érzékeny vagyok a koromra, ne erőltessük ezt a témát. Elég, ha tudod, hogy sokkal fiatalabb vagy nálam. Inkább beszéljünk még rólad. Valami hobbi?

- Ahogy akarod… musical iskolába járok, ugye modellkedek néha, anyum ismerősei elég sokat alkalmaznak babysitterként és hetente kétszer önkénteskedek egy állatmenhelyen.

- Elfoglalt lány vagy, ez jó. De ugye tudod, hogy ez mind inkább munkának tekinthető, mintsem szórakozásnak.

- Szeretem és élvezem ezeket, nem munkának fogom fel. A pénz csak egy plusz az egészben. Te

mivel töltöd szabadidődet verekedésen és nyelvtanuláson kívül?

- Hmm, filmnézés, videójátékok. Elég ügyes vagyok gitárral a kezemben. Sokat olvasok, hihetetlen gyöngyszemeket lehet találni régi kínai és japán irodalmakban. Szoktam elektronikai eszközöket bütykölni meg mostanában festegetek – sorolta a férfi.

- Te tényleg sok mindenhez értesz.

- Volt időm kiművelni magam. És a szerelem terén mi újság? – érdeklődött mosolyogva James.

- Van barátom, ha ez érdekel. Elvagyunk – válaszolta kelletlenül Nora.

- Csak „el”vagytok? Tehát semmi komoly?

- Nem mondhatnám. Neked van valakid?

- Nincs – vágta rá rögtön, teljes magabiztossággal a férfi. *Nem meglepő, ezzel a személyiséggel* – gondolta a lány, majd folytatta kérdezősködést:

- Családod merre lakik? Londoniak vagytok? Vagy amerikaiak?

- Se szerelem, se család, se barátok – válaszolta komor arccal James. A lány elgondolkozott, rákérdezzen-e, hogy mi történt családjával, de félt, hogy még kényelmetlenebbé válna a társalgás, inkább viccesebb hangnemben folytatta:

- Igazi magányos farkas – mosolygott Nora a férfira, amit az viszonzott. – Pedig fontosak az emberi kapcsolatok.

- Igen, a hangsúly az ember szón van.

- Te nem vagy ember? Mégis minek tartod magad?

- Mint mondtam, én vagyok a mindenes – fordult csukott szemmel és teljes vigyorral a lányra. Nora ezután elgondolkozott. Visszaemlékezett az előző napi megmagyarázhatatlan eseményekre, és elkezdte törni az agyát azon, hogy mi van, ha tényleg nem ember, hanem valami földönkívüli, aki el akarja őt rabolni. Rá kellett harapnia nyelvére, nehogy hangosan felnevessen ezen a kósza gondolaton.

- Oh, igen, majd elfelejtettem, rólad álmodtam az éjszaka – mondta a lány jó kedélyűen.

- Nofene. És miről szólt?

- Egy kanapén ülve lerészegedtél, aztán zokogtál, mint egy kisbaba. Végül fejbelőtted magad. Annyira valóságosnak tűnt, hogy majdnem felhívtalak, amikor felébredtem – nevette el magát Nora, ám mikor oldalra fordult, rögtön abbamaradt felszabadult kacaja. James úgy nézett rá, hogy szinte megfagyott a vér az ereiben. Szemeiből sugárzott a düh és a gyűlölet. A lány rögtön visszakapta a fejét, és elkezdett töprengeni, hogy mivel sérthette meg, esetleg tényleg megtörtént volna az, amit látott? *Lehetetlen. Még ő sem élhetne túl egy fejbelövést* – gondolta, majd pár perc után: – Ha valamivel megbántottalak, elnézést kérek! – szólalt meg Nora.

- Nem a te hibád. Nincs semmi probléma. Hozzád kapcsolódott a nyaklánc – mondta a férfi.

- Ezt most hogy érted? Az, amit láttam, megtörtént? A kristályon keresztül? De láttalak meghalni – értetlenkedett Nora.

- Én ilyet nem mondtam.

- Akkor hogy értetted?

- Többet fogok tudni a mostani utunk után – válaszolt James, majd bekapcsolta a rádiót jelezvén, hogy nem akar többet beszélgetni. A lány tiszteletben tartotta ezt a ki nem mondott óhaját.

Durván fél óra múlva Nora arra lett figyelmes, hogy ismerős a táj.

- Erre van Fairford. Odavalósi vagyok.

- Igen, tudom. Odamegyünk – válaszolt tömören a férfi.

- Kicsi a világ – mondta a lány, aztán újra megszakadt a társalgás köztük.

Perceken belül meg is érkeztek egy hatalmas házhoz, amely a kisváros szélén állt. James leparkolt, és a hátsó ülésen lévő táskájából kivett egy kisebb bőrdobozt, majd odafordult a lányhoz:

- Valószínűleg kicsit furcsának fogod találni, amiket majd odabent látsz, tapasztalsz; de kérlek, ne mutass tiszteletlenséget vagy ellenszenvet. És légy szíves, vedd fel a nyakláncot.

- Muszáj? Nagyon nem akarom – vonakodott Nora.

- Igen, muszáj. A saját védelmed érdekében. És akkor bírja majd megvizsgálni a nő, ha rajtad van és aktív – mondta James, mielőtt átnyújtotta a kristályt, amit a lány ódzkodva magához vett. Kicsit még mustrálta, aztán, ha habozva is, de feltette, majd elindultak a bejárati ajtó felé.

- Jó nagy ház. Kész palota – ámult Nora, de a férfi oda sem tekintett. Az aggodalom, az izgulás könnyen kivehető volt az arcán, minek hatására a lány is egyre feszültebb lett. Mikor odaértek a bejárathoz, és épp csöngettek volna, az ajtó hirtelen feltárult előttük. Egy félmeztelen férfi fogadta őket:

- Az úrnő már várja Önöket. Kérem, kövessenek! – szólt, majd betessékelte a vendégeket. Odabent egy hatalmas aula tárult eléjük. Nora csak kapkodta a fejét a gyönyörű festmények, drága vázák és a gigantikus kristálycsillár között. Több takarító férfira is figyelmes lett, mindegyikük félmeztelen volt, jóképű és izmos. Kicsit zavarban is érezte magát a lány. Mikor oldalra nézett, észrevette, hogy James lemaradt, és komor, szomorú szemekkel az egyik szolgálót nézi, ám a másik férfi ügyet sem vet rá.

- Mi a baj? Ismered? – kérdezte halkan Nora.

- Ismertem. Az egyik legjobb barátom volt – válaszolta a másik szomorúan. – Figyelj, nem köntörfalazok tovább, aki itt lakik, egy majdnem omega szintű telepata. Ezeket a férfiakat akaratuk ellenére tartja fogva, és használja szolgákként. Ha jól gondolom, a nyaklánc meg fog téged védeni attól, hogy az elmédbe nyúljon, de ha mégis valami furcsaságot éreznél vagy látnál, akkor azonnal szólj nekem.

- Ezt komolyan mondod? – kérdezte Nora kételkedve, de James komoly arca, kezdte meggyőzni. – Mit jelent az, hogy omega szintű telepata?

- Azt, hogy ha tisztában volna képességeivel, akkor a saját és mások elméjét teljes mértékben tudná irányítani.

- Kérem, ne maradjanak le, az úrnőt nem szabad megvárakoztatni – vágott közbe az előttük haladó szolgáló, mire James megragadt a lány kezét, és utána indultak.

- Minden rendben lesz! – mondta a férfi Norára mosolyogva, minek láttán a lány kicsit megdöbbent. Ez a mosoly teljesen más volt, mint az eddigi bárgyú erőltetett vigyorok, ebből igazi kedvesség sugárzott. Úgy érezte magát tőle, mintha tényleg törődne vele, a saját élete árán is megvédené őt. Most először hálás volt azért, hogy ott állt mellette James Furnace. Együtt felmentek egy lépcsősoron, aztán végig egy hosszú folyosón, ami ugyanúgy tele volt értéktárgyakkal, mint az előtér, majd két nagy díszes ajtóhoz értek.

- Megérkeztünk – szólt a szolgáló. A vendégek egymásra néztek, majd miután a férfi felnyitotta az ajtókat, bementek. Egy hatalmas szoba tárult eléjük, az egyik fal mellett szinte végig feltöltött könyvespolcok sorakoztak, a velük szemben lévő oldalon pedig csendes tűz pattogzott egy hangulatos, kőből kirakott kandallóban. Volt bent vagy tíz félmeztelen férfi, akik egy igazi fából faragott, mintás trón mögött álltak sorban.

- Tudtam, hogy visszajössz hozzám – hangzott a háttal lévő trónból, ami lassan megfordult, és egy hófehér ruhát viselő, gyönyörű lány bukkant fel benne. Ám mikor végigfuttatta szemeit látogatóin, dühtől eltorzult arccal felkiáltott. – Ez meg mit keres itt? És miért nem látom?

- Alice, te vagy az? Rég nem találkoztunk, emlékszel rám? Jól felvitte az isten a dolgod – mondta Nora meglepődve. – Osztálytársak voltunk általános iskolában.

- Igen, tudom ki vagy, féreg. Megkérnélek, hogy ne merészeld kinyitni a mocskos, kis visszamaradott szádat a jelenlétemben. Mit jelentsen ez James? Miért hozol mindenféle szennyet az otthonomba? Azt ne mondd, hogy még azóta is ebbe a kis senkibe vagy belezúgva!

- Hogy merészelsz így besz… – dühödött fel Nora, de a férfi megfogta a vállát, visszahúzta őt, majd megszólalt:

- A nyakában lévő nyaklánc pszipajzsként funkcionál. Azért jöttünk, hogy tudsz-e többet mondani róla, érzel-e benne önálló tudatot? Esetleg más képességet.

- Háh, miért kéne nekem ilyen alantas dolgokkal foglalkoznom? – állt fel Alice a trónból, és indult meg James felé. – De meg tudnál győzni, hogy segítsek – folytatta az úrnő, majd átölelte a férfit, és megsimította az arcát. – Csak gondolj bele, együtt istenekként uralkodhatnánk ezek felett a férgek felett. Az egész világ a lábaink előtt heverhetne.

- Kösz, nem – lökte el magától Alice-t a férfi, mire a szolgálók hirtelen megindultak felé. – Állítsd le a kutyáidat, mielőtt mindegyiknek eltöröm a lábát! – Miután a nő intett egyet, és a férfiak megálltak, James folytatta. – Tartozol nekem. Legyél jó kislány, és csináld, amire kértelek! – erre Alice pár másodpercig csak bámult rá, aztán mély megvetéssel az arcán felkiáltott:

- JÓ! – odament Nora elé, a szemébe nézett, és elkezdett koncentrálni. A lány meg volt rémülve, nem akarta, hogy újból elveszítse uralmát gondolatai felett. Jamesre nézett, aki megnyugtatón rámosolygott, majd bólintott egyet. Pár másodpercig nem történt semmi, aztán a lány a tarkójához kapott. Úgy érezte, mintha millió hangya mászkálna a fejében.

- Bizsereg a tarkóm – mondta Nora a férfinak.

- Ez természetes – válaszolt, mielőtt megsimította a lány karját. – Nyugi, lazíts. – Erre Alice undorodva csettintett a szájával, rátette kezeit a lány arcára, és elkezdett jobban erőlködni. A háttérben a szolgálók a fejükhöz kaptak, majd jó páran kiabálva összeestek. Úrnőjük feje egyre vörösebb lett, és eleredt az orra vére. Nora fejében is a bizsergést átváltotta egy fájdalmasan éles nyilallás, aztán újra előtört elméjében az a vékony sikoly, amit előző nap hallott. A kíntól már ő is a fejét fogta, és a pánik is egyre jobban elerősödött rajta, alig kapott levegőt. – Elég lesz – szólalt meg

James, de a nő nem reagált. Folytatta tovább, mire Nora elkezdett fájdalmasan nyöszörögni. – Azt mondtam, elég lesz! – kiáltott fel a férfi, és rántotta el Alice karját.

- Ahogy óhajtod – mondta lihegve a nő.

- Jól vagy? – kérdezte James Norától, miközben odahúzott neki egy széket.

- Igen, csak kicsit megszédültem, mindjárt jobban leszek – válaszolta.

- Na, mit derítettél ki? – fordult a férfi a trónjához tántorgó nőhöz.

- Nem tudom, mi ez a kristály, de egyáltalán nem bírtam behatolni a lány elméjébe – felelte, miközben James régi barátja jött be a szobába még mindig vérző orral és füllel. Kezében lévő zsebkendőjét átnyújtotta úrnőjének, amit az elvett, majd a férfi odaállt társai mellé. Alice így folytatta: – Nem találtam semmi önálló tudatra utaló jelet, csak egy előre beprogramozott gondolatot, ami durván így szólt: „Ne vegyél le, mindig viselj!" Csak ennyi. És most beszéljünk a fizetségemről. Ha már nem akarsz velem uralkodni, akkor csak egyetlen éjszakát adj! Ha beengedsz abba a jóképű fejedbe, olyan gyönyöröket adhatok neked, amiről még álmodni sem mernél. Garantálom, hogy soha többé nem akarsz majd elhagyni.

- Nem – válaszolt a férfi tömören, felkarolta a még mindig kába Norát, aztán fenyegetően hozzátette: – Ha megtudom, hogy újabb férfiakat teszel szolgáddá vagy bárki más fejében matatsz a városon kívül, eljövök érted és a hatalmadért. Erre mérget vehetsz.

- Elég! – kiáltott fel Alice. – Még neked sem hagyom, hogy ilyen hangnemben beszélj velem a saját otthonomban! Azt hitted, nem tudom, hogy ki ez a féreg? – mutatott az újonnan bejövő szolgára. – Az enyém leszel így vagy úgy! – erre James barátja felmarkolt egy kést, és a saját torkához szegezte, amitől a nő kéjesen felnevetett. – Ha nem engedsz be most azonnal az elmédbe, akkor ez a féreg kibelezi magát.

- Te akartad – mondta James nyugodtan, visszatette Norát a székre, majd a farzsebéből elővette a kis bőrdobozt. Miután felnyitotta, kivett egy teli injekciós tűt. Ennek láttán Alice összerezzent, és elkezdett bőgni, mint egy kislány.

- Jó leszek, jó leszek! Megígérem! Csak ne vedd el tőlem, nincs másom! – könyörgött sírva, mire a szolga kezéből is kiesett a kés.

- Helyes. Nemsokára visszajövök, és ha új arcot találok itt vagy bármi nem ideillőt, akkor a tű nem csak fenyegetés gyanánt fog előkerülni – mondta James, aztán odafordult Norához. – Tudsz járni?

- I-igen – dadogott a lány, aki nem nagyon tudta, mi történik, de le volt nyűgözve a férfi higgadtságától és tiszteletet parancsoló hangjától. Elég vonzónak találta. Majd felállt, és kiindultak a szobából.

- Ja, és viseltess velük minimum egy pólót. Még a végén megfáznak – fordult vissza gúnyos vigyorral a férfi Alice-hez.

A hazafele út alatt Nora mereven maga elé bámulva, mélyen el volt merülve gondolataiban. Az előző napi és a mostani hihetetlen események miatt kicsinek és jelentéktelennek érezte magát. Nem tudta, hova tegye a tapasztaltakat. A férfi aggódva figyelte a mellette ülő lányt.